

**HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 20 FEBRUARIE 1979¹**

S.A. Buitoni

împotriva

Fonds d'Orientation et de Régularisation des Marchés Agricoles

**(Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Tribunal
Administratif din Paris)**

„Restituirea garanției”

Cauza 122/78

În Cauza 122/78,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Tribunal Administratif din Paris, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

S.A. BUITONI

și

FONDS D'ORIENTATION ET DE RÉGULARISATION DES MARCHÉS AGRICOLES

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 3 din Regulamentul nr. 499/76 al Comisiei din 5 martie 1976 de modificare a Regulamentului nr. 193/75 privind modalități comune de aplicare a regimului de certificate de import, de export și de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 59, p. 18),

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, J. Mertens de Wilmars și Mackenzie Stuart, președinți de cameră, A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keefe, G. Bosco și A. Touffait, judecători,

avocat general: F. Capotorti

grefier: A. Van Houtte

¹Limba de procedură: franceza.

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Întrucât, prin Hotărârea din 22 martie 1978, Tribunal Administratif din Paris a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, o întrebare privind validitatea și interpretarea articolului 3 din Regulamentul nr. 499/76 al Comisiei din 5 martie 1976 de modificare a Regulamentului nr. 193/75 din 17 ianuarie 1975 (JO L 25, p. 10) privind modalități comune de aplicare a regimului de certificate de import, de export și de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 59, p. 18);

2 Întrucât rezultă din hotărârea de trimitere că reclamantei în acțiunea principală, care a obținut, sub rezerva constituirii unei garanții, certificate de import care acoperă o cantitate de concentrate de tomate care provin din țări terțe și care a procedat la importul acestei mărfi în termenul de valabilitate al certificatelor, i-a fost refuzată, prin decizia organismului de intervenție francez, restituirea garanției pe motiv că aceasta ar fi omis să prezinte acestuia probele de import în termenul prevăzut la articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76;

3 Întrucât, în fața instanței naționale, pe care aceasta a sesizat-o cu o acțiune introdusă împotriva acestei decizii, reclamanta a invocat împotriva validității articolului 3 din Regulamentul nr. 499/76 în special un motiv întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a susținut, de asemenea, că acest articol ar fi contrar scopurilor și spiritului sistemului comunitar de garanții;

4 Întrucât, în baza acestor considerații, instanța națională a solicitat Curții să se pronunțe cu titlu preliminar asupra validității și interpretării articolului menționat anterior;

5 Întrucât în temeiul Regulamentului nr. 193/75 al Comisiei din 17 ianuarie 1975, emiterea de certificate de import și de export de către organismele naționale de intervenție face obiectul constituirii unei garanții care, astfel cum reiese din cel de-al șaselea considerent al respectivului regulament, este destinată să asigure că angajamentul de a importa sau de a exporta va fi respectat pe durata valabilității certificatelor;

6 Întrucât rezultă din dispozițiile articolului 17 alineatul (2) din regulament că restituirea garanției este subordonată prezentării probei de îndeplinire a formalităților vamale de import sau de export, probă adusă, în conformitate cu procedurile definite la alineatul (3) din respectivul articol, prin prezentarea exemplarului nr. 1 al certificatului care poartă viza biroului în care au fost îndeplinite aceste formalități;

7 Întrucât în temeiul articolului 18 alineatul (1) din regulament, restituirea garanției intervine „de îndată ce probele prevăzute la articolul 17 alineatele (2) și (3) au fost aduse”;

8 întrucât, în temeiul articolului 18 alineatele (2) și (3) din respectivul regulament, garanția rămâne preluată în totalitate în cazul în care cantitatea netă importată sau exportată se ridică la mai puțin de 5% din cantitatea netă indicată în certificat, dar poate fi restituită de către statele membre în mod proporțional cu respectivele cantități de produse, egale sau mai mari decât acest procentaj, pentru care au fost aduse probele menționate la articolul 17 alineatele (2) și (3);

9 întrucât articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 a completat articolul 18 din Regulamentul nr. 193/75 cu un alineat (4), conform căruia garanția rămâne preluată atunci când probele nu au fost aduse în cele șase luni următoare ultimei zile de valabilitate a certificatului, cu excepția cazului de forță majoră;

10 întrucât rezultă din termenii celui de-al treilea considerent al Regulamentului nr. 499/76 că această dispoziție a fost introdusă „pentru un bun management administrativ”

11 întrucât reclamanta în acțiunea principală a susținut în special că ar fi contrar principiului proporționalității să se aplice aceeași sancțiune pentru neexecutarea angajamentului de a importa, pe care garanția este destinată să o asigure, precum și pentru o simplă întârziere în prezentarea probelor de executare a angajamentului realizat în mod corect și în termenele prescrise;

12 întrucât Comisia susține în observațiile sale scrise că articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 se justifică prin faptul că înainte de introducerea acestei dispoziții, preluarea garanțiilor se făcea în termene diferite în funcție de fiecare stat membru în parte, ceea ce avea ca rezultat atât un tratament discriminatoriu pentru operatori, cât și o denaturare a sistemului de garanții, sistem care ar permite Comunității să urmărească exact situația pieței;

13 întrucât, pentru acest motiv s-ar fi adăugat necesitatea, pe plan administrativ, de a stabili o scadență pentru închiderea definitivă a dosarelor;

14 întrucât, cu toate acestea, Comisia a subliniat, de asemenea, în cursul procedurii orale, importanța rolului de informare pe care l-ar juca, în cadrul sistemului de certificate de import și de export, prezentarea de probe organismelor naționale competente de către operatorii economici sub forma exemplarului nr. 1 al certificatului care poartă viza biroului în care formalitățile vamale au fost îndeplinite și al îndeplinirii operațiunilor de import sau de export;

15 întrucât, într-adevăr, numai prin această modalitate organismele naționale și, prin intermediul acestora, autoritățile comunitare ar ajunge să cunoască exact numărul operațiunilor îndeplinite efectiv pe baza certificatelor;

16 întrucât în ceea ce privește problema proporționalității, este necesar să se examineze dacă sancțiunea prevăzută la articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 pentru nerespectarea termenului de prezentare a probelor prescrise prin această dispoziție depășește limitele a ceea ce este corespunzător și necesar pentru a atinge scopul urmărit;

17 întrucât, în această privință, este necesar să se reamintească că, în primul rând, astfel cum rezultă din cel de-al șaselea considerent al Regulamentului nr. 193/75, sistemul de garanții este destinat să asigure îndeplinirea angajamentului, asumat în mod voluntar, de a importa sau de a exporta în perioada de valabilitate a certificatelor emise în acest scop;

18 întrucât, astfel cum s-a indicat deja, în temeiul articolului 18 alineatele (2) și (3) din respectivul regulament, sancțiunea prevăzută pentru încălcarea acestei obligații este, în esență, proporțională cu gradul de neexecutare;

19 întrucât, pe de altă parte, dispozițiile articolului 3 din Regulamentul 499/76, inspirate din considerațiile unui „bun management administrativ”, prevăd nu numai un termen pentru producerea acestor probe, ci și pierderea totală a garanției pentru nerespectarea acestui termen;

20 întrucât, prin urmare, această sancțiune forfetară, care afectează o încălcare în mod semnificativ mai puțin gravă decât aceea, penalizată printr-o sancțiune cu caracter în esență proporțional, a neîndeplinirii obligației pe care garanția însăși este destinată să o asigure, trebuie să fie calificată drept prea riguroasă în raport cu scopul unui bun management administrativ în cadrul sistemului de certificate de import și de export;

21 întrucât, în cazul în care, având în vedere inconvenientele provocate de producerea tardivă de probe, Comisia avea dreptul să introducă termenul prevăzut la articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 pentru prezentarea de probe, aceasta nu ar fi trebuit să afecteze nerespectarea acestui termen decât printr-o sancțiune în mod semnificativ mai puțin oneroasă pentru cei implicați decât cea care prevede pierderea totală a garanției și este mai bine adaptată la efectele practice ale unei astfel de omisiuni;

22 întrucât, într-adevăr, chiar dacă un bun management administrativ necesită ca dosarele să nu rămână deschise pe termen nelimitat, este de remarcat, cu toate acestea, că nerespectarea unui astfel de termen ar fi de natură excepțională și chiar contrar interesului exportatorului sau al importatorului care dorește în mod normal restituirea garanției cât mai repede posibil;

23 întrucât, prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată de către instanța națională că articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 nu este valid.

Cu privire la cheltuielile de judecată

24 Întrucât cheltuielile efectuate de către Comisia Comunităților Europene, care a prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

25 întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de către Tribunal Administratif din Paris, prin Hotărârea din 22 martie 1978, hotărăște:

Articolul 3 din Regulamentul nr. 499/76 al Comisiei din 5 martie 1976 nu este valid.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 20 februarie 1979.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher